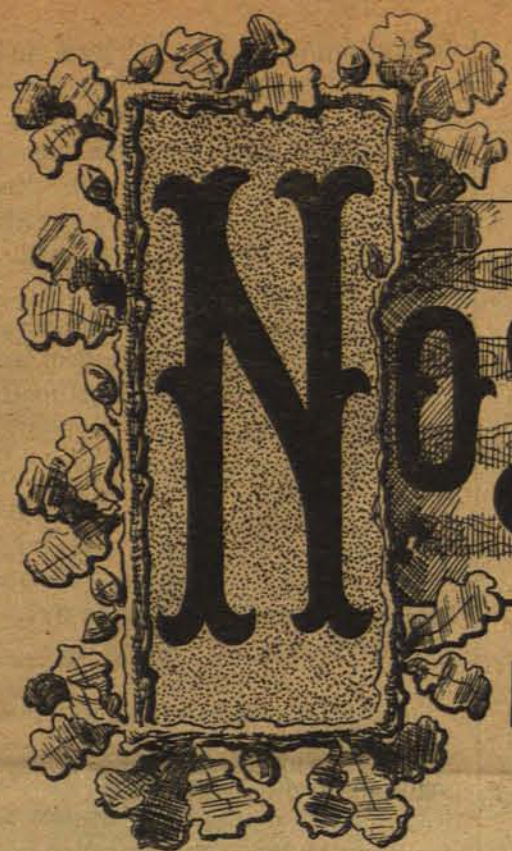

Nostra Bandera

Periòdic Setmanal Regionalista

SURT ELS DISSABTES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CAÇADOR, 4, 1.er

SUSCRIPCIÓ: 3 pessetes any
(No 's tornen els originals)

DIPÒSIT DE VENDA:

MIQUEL GUERRERO — Ferlandina, 5.

Any I

Núm. 4

BARCELONA, 27 JUNY DE 1914

Evolució

Un dels principals anhels dels pobles moderns consisteix en la reforma constant en sentit de millora de les lleis, usos i costums.

Concibeixen un ideal que posi en harmonia els diferents rams de l'activitat humana, i tot allò que siga un pas cap aquesta harmonia és per ells l'objectiu cap el que dirigeixen llur esforç, apartant tot allò que degut al desenvolupament mental de la present generació seria avui contraproduent, ja que produiria un efecte contrari al millorament de la patria.

Un dels medis que més fixen l'atenció és el perfeccionament dels sistemes d'ensenyança per el millor desenvolupament de la cultura dels compatriotes, suprimint els anacronismes, tot allò que siga impròpi de nostres temps i per per lo que han pogut tolerar-se els homes que pensant diferent en l'ordre de les idees, arriben fins al punt de veure'ls formar en un mateix ministeri, homes quals polítiques es diferenciaven en una munió de cassos i fent-ne cas omís se'ls veu treballar amb entusiasme i de comú acord per a tota obra profitosa que tendeixi a l'engrandiment del país, car saben que les lluites del partit sols serveixen per a entrebancar la bona marxa general a l'ensenyament que sofriria perjudici els mateixos correligionaris.

Aquesta tàctica tan lògica per a l'home lliure de prejudicis, a Espanya desgraciadament no ha pogut arrelar. És més: sovintegen amb extremada violència les discussions entre correligionaris pertanyents a un mateix partit per futilitats.

Això és degut a la vanitat individual engendradora per manca de cultura sòlida i que fa posar en oblit l'objectiu per al qual se lluita que no és altre que la prosperitat del País.

Per aquest motiu resulten de més relleu els actes d'homes que no oblidant-se de la missió i cercant solament la finalitat d'una política d'afirmacions favorables per al demà de la nostra patria han transgredit aparentment i de cara a la realitat dels fets, algunes voltes amb els no prou amics de nostra terra, produint així insults grollers dels elements protestataris i d'esperit negatiu per a tota obra útil, els quals així es porten unes voltes per falta de seny i altres per excés de particularisme.

Afortunadament, a pesar de que la tasca al haver-hi petiteses sofreix algun entrebanc, nostres elements directius venen realitzant una feina ben pràctica com és procurar la descentralització del govern i règim de l'Estat i fer penetrar l'ambient regionalista a les més altes esferes, així com sembrar bona llavor autonomista per tots els indrets de la nació cercant el millorament de les lleis existents per medis evolutius, ja que si bé aquest sistema no és tan ràpid sos efectes són de millor resultat.

Als contraris dels sistemes evolutius cab preguntar-los-hi si nostre poble està preparat per a un canvi sobtat de resultats dubtosos. I això tothom que no estigui cec, deu constatar negativament, màxim tenint en compte el

poc estat de cultura de bona part de les classes proletàries.

No oblidem l'objectiu de nostra activitat i unim-nos als homes qual tasca incompresa per alguns, tan feconds resultats ha de donar a la bona marxa de nostra Nació i treballarem sense descans per a que desapareixin les lluites entre germans i afins polítics, i a l'ensenyament de altres nacions més felices, lluitem encara que sigui en companyia d'altres partits per a tot quant tendeixi a l'engrandiment i prosperitat de nostra patria i de la cultura en general, no oblidant mai que la obra regeneradora la devem secundar amb gallardia i altesa de mires i així farem obra profitosa i pròpia dels temps presents.

S. CASANELLA

Socialisme

Veus aquí compendiada en una sola paraula un dels més bells desitjos de l'Humanitat tota: Socialisme sinònim de Germanor, Fraternitat.

El Socialisme és un bell ideal, un ideal pur, noble, però res més que ideal, puig que en la pràctica ens resulta la negació d'una afirmació, ja que la humanitat no's troba en situació d'esperar-ne grans beneficis, al contrari, doncs resulta d'un programa gran, molt bell, posat a la pràctica per homes que s'han fet patrimoni, petit i tan ínfim que amb sa bandera roja sembla volguer amparar, tot lo que tendeixi a destruir la Societat.

La fraternitat la practiquen excitant a masses inconscients a revolucions, vagues que sols reporten a qui les fa una grossa merma en ses energies.

Han confós llastimosament el Socialisme amb el Societarisme, mena de cranc social que invadeix al prolètariat amb ses teories i que pretenen amb la força que representa la unió dels treballadors, imposar, dominar al capital, reduir-lo a res, ideal malèvol, caduc, propi tan sols de caps calents o de vïvidors, però que amb tot logren que aqueixes escabellades teories ni en el cap dels pobres obrers que no tenen prou lleure per comprendre que és una lluita que a tots aniquilaria.

A Espanya del socialisme se n'ha fet una arma política: explotat iniquament per sos directores, se converteix en juguet d'aquests i segons els plau, ja sigui per a satisfer baixes passions polítiques, ja sigui per odis personals, promovent vagues que cap bé'n resulta per la classe treballadora, al contrari, tendeixen a agrejar les relacions entre el capital i el treball, contrariant així els preceptes més bells del socialisme pur, del socialisme ideal, que vol que capital i treball, tots junts, units amb llaços d'afecte mutu, impulsessin a la Humanitat a una era de benestar que amb aqueixos procediments que actualment s'usen, no's lograrà mai.

A Espanya el Socialisme ha arribat a un grau tal de degeneració que fins l'únic repre-

sentant que té en el Parlament ha arribat a trobar lògic l'atentat personal contra homes que amb la llei a les mans reprimien amb energia els excessos d'una part de la societat ja corrompuda i excitada per endavant per aquests falsos apòstols de doctrines absurdes que s'erigeixen en sos redentors.

Com que la ignorància predomina entre la classe treballadora, aquesta obeeix inconscientment, es deixa portar com remada de xais, fins on desitgen sos directors, que representen davant de la Humanitat una farsa indigna, en la que el bon poble actua de principal actor, de víctima, millor dit, i al qual sols la misèria i la fam de les llars treu de l'engany en que vivien, retornen en sí, mostrant-se davant seu la veritat nua, amb tota cruesa, veient que amb les lluites que contra qu'ls dona pa sostenen, hi viuen regaladament els que les dirigeixen, prenent que'l conflicte duri setmanes i setmanes, barrejant-hi per aquest fi personalismes, perquè duri força, força, fins que convingui a qui amb tal objecte paga, i mentrestant el pobres obrers portats per la desesperació, emigren, maleint moltes voltes la terra que'ls vegé naixer, marxant a altres terres a cercar el pa, on cau també moltes voltes en mans dels similars que de sa patria els han fet eixir, trobarà altres redemptors socialistes que'l faràn tornar a servir de juguet i que amb altra llengua li ensenyaran el mateix camí de la misèria si encara no s'ha escarmentat.

Heus aquí com aquell gran ideal, tan noble, ha esdevingut un estat de morbositat tal, que sols amb força cultura's lograrà encarrilar-lo.

ANTONI RIBAS

L'eterna pel·lícula

DELS «CAFÉS DE CAMARERES»

¿No has llegit, estimat lector, en mitg dels anuncis d'espectacles dels nostres diaris locals, certs cafés que diuen amb tota l'ingenuïtat: "servido por 30 elegantes camareras"?... Doncs riu maliciosament, i pensa, que millor que lo que manifesten per a caçar pagesos, no son pas 30 elegantes, sino un seguici d'infelices, caigudes desgraciadament al fang, i explotades miserablement per homes que de procedència dubtosa estableixen certs caus pestilents, posant-hi un rónec i vell taulell: unes quantes greixoses taules, i un piano inarmònic, tocat quasi sempre per un vellet resignat, que se li traspuja la misèria a través de llur trajo descolorit. L'elegància pregona-da, consisteix en un estol de noies decramades, vestint trajos llampants i provocatius, que no tenen altre hàbitament que mostrar la desvergonyidesa sagnant i fastigosa. No hi trobareu pas a dintre aquests cafés, persones de significació, i menys encare famílies decents, conegudes o ignorades, de la gran o humil societat, i així patentista, que son parany per a caçar males aloses, puig exteriorment en tots aquests "burdells"—que es el

mellor calificatiu que podem donals-hi—ja inspiren escrupol i repugnància. ¿Què farien si entressiu dins d'ells, quins mai hi haveu estat?

Aquestes flors llençades al vici degut a un sens fi de circumstàncies que les ha anat allunyant de la nostra vida serena i reposada, son víctimes de consideració, perquè, facilitat es, veure agonitzar entre les llums somortes a tot aquest esbart de roses, que estic segur que si Deu podia baixaria a la terra i les treuria del llot per a fer-les novament pures i bones... Mes ja!..., elles han anat abandonant-se poc a poc en un viure amarg i d'asprors, i sols els resta per a llur concol, anar a cloure les parpelles en un sant Hospital, refugi darrer que troven en pagament de tanta falsetat i vici.

La «camarera» es l'arma de l'amo del «bar» o del «burdell»: ella ve obligada mal senti dolor i sufriment, a beure: beure sempre, encare que les seves entranyes cremin i arborin: ella no pot parlar de la seva vida ni contar tristesses als parroquians que hi van a riure i a gosar bestialment: ella ha de ballar amb tot-hom sian homes perfectes, com lladres o borratxos: dintre un café d'aquestos, s'ha de contentar al parroquí i saver-li cercar els diners de la butxaca per anar aquests a raure a qui com llop les vigila darrera l'esmentat taulell que ve a ser com un trono de palau de justícia, doncs d'allà en surten els despaigs que les obliga deixar el cau i privar-les de tastar un moç de pa algun dia; perquè la generositat dels homes dubtosos que tenen cameres d'aquestes, les paguen per a treballar des de les tres de la tarde fins a les dugues del mati, amb DUGUES PESSETES, i encare en certs llocs, hi van de franc, per poguer des de la taula ont serveixen alcançar altres repúdics negocis que vergonyirien esmentar-los.

Ara, pregunto jo: ¿Com es que nostres autoritats donen permís d'apostar en certs barris aquesta mena de cases que amb el nom de *Café*, se fa de tot menys servir-ne?...

Ha portat el café de «camareres» escenes tràgiques que tot-hom recordem, puig d'elles, desgraciades en viuen certa gent de bronze, que no treballen i esperen lo que han guanyat dintre el «bar», fent-les esclaves, i el dia que volen deslliurar-se del «tirà», moren d'un tret, o un cop d'acer al pit.

En altres cases, fillets ploran quan llur pare arriba a casa, sense la setmanada, essent aquesta la dolçor de llurs vides, i el felló l'ha deixada en el drap vert del «Café de camareras» o se l'ha malgastada en beure... o a la carícia falsa i hipòcrita de dona, que d'aquella llar, la roba per a donar-la a un *presidari* que no'n fa altra servei que disbauxar-la amb gent d'hampa que riuen i se mofen de l'honradesa d'un xai que hi aboca una engruna de voluntat... i en surt sense'l guany de moltes jornades.

Desgraciadament a Barcelona n'estem invadits i cal solzament passar per aquestes vies mig amagades com si del sol sentissin vergonya, i veureu la gent que hi entra i en surt, en cada rostre se hi nota la cràpula marcada:

el goig desenfrenat el vici nú, i mes que altra cosa, us demostra que son sucursals de presons i presidis perquè a llurs vidrieres sempre tapen la gent que hi ha dintre, doncs com que la decència i la moral no hi pot entrar-hi i menys encara l'honradesa, procuren amagar els reclosos, i sols una estrident música que sembla el gemegar d'un sens fi d'ànimes perdudes, se sent inarmònica sortida del vellet pianista, que clou els ulls i potser es l'únic que de tots té vergonya...

Fatalitat es la nostra, que no s'hagi ningú preocupat d'aquesta plaga infecciosa ont es la desgracia de moltes famílies i que no honoren per res el bon nom de Barcelona.

Carrers com el de Sant Pau, una de les vies que son les artèries de la ciutat progressiva hi ha un sens fi de «coves semi-dantesques»: lo mateix carrer del Compte del Assalt, Barbará i altres: no parlo dels barris baixos, perquè allà es hont deurien passar nostres preeminents homes d'estat per a veure si'ls queia la cara de vergonya al enfront d'espectacles que son repugnants i bestials a tot esser.

EMILI GRAELLS CASTELLS.

Mutualisme

Als que seguim amb vehemència el moviment col·lectiu del nostre poble, ens plau veure l'increment que entre nosaltres ha pres la mutualitat.

De la mateixa manera que al juntar-nos tots els catalans (menys els lerrouxistes) conseguim que's publicués el decret de les Mancomunitats, si persistim units i sabem substreure'ns de les serpetes que intentin portar la discòrdia entre nosaltres, assolirem, no'n dubtem, la completa autonomia de Catalunya.

L'esforç individual és xorc. Les seues energies s'esmercen debades; mentres que l'esforç col·lectiu, s'aprofita com s'aprofiten les aigües de petits reguerols que ajuntant-se en el llit del riu formen l'impetuosa corrent que saltant la resclosa produeix força i moviment a les fàbriques i molins, trasmetent també força i llum a grans distàncies.

El poble català que té instint pràctic, ha comprès que individualment mai conseguiria lo que per la força col·lectiva i d'aquí, que hagi pres tan increment la Mutualitat. estenent-se per tots els encontorns de nostra terra, constituint Germandats, Cooperatives, Caixes de Pensió i Associacions per a en cas de mort, destacant-se entre aquestes per la seva importància i funcionament la «Mutua Fivaller» qui aixopluga sots els plecs de la seva bandera a individus d'ambdós sexes.

Els fundadors d'aquesta entitat, amb molt bon acert i donant proves de un gran coneixement i altruisme, al constituir-la tingueren en compte de que els beneficis arribessin a tots els estaments exceptuant a les persones de posició desahogada, que per les quantitats que pretenen deixar als seus hereus, tenen de valer-se de les Companyies de Seguros.

L'obrer de brusa, com el d'americana, com la anomenada classe mitja tenen un redós ont acoblar-se per a que al morir puguin deixar als seus hereus una quantitat que pot fluctuar entre 5000 y 25000 pessetes segons els medis que cada hu compti per a formar part de la 1.ª, 2.ª o 3.ª secció.

Quantes famílies hi ha que al morir-se el cap de casa queden en la indigència i sense medis de guanyar-se lo més indispensable per a la vida!

Tot això ho vingué a resoldre la «Mutua Fivaller» primera entitat establerta amb aquesta forma, puig si bé abans se constituí la «Agrupació del Comerç i de la Indústria», aquesta funciona dintre un cercle limitat, segons ja ho indica el seu títol.

Degut a la Fivaller, avui mitjançant una quota de 5, 12'50 u 21 ptes. segons la secció a que's pertany, s'ha pogut deixar d'ésser tributari de la Companyia de Seguros que per lo crescut dels seus pressupostos i per la necessitat de donar un rendiment als accionistes, tenen d'aplicar unes quotes força crescudes que no estan a l'alcanç dels que més convé assegurar-se pensant amb el dia demà.

La «Mutua Fivaller» vingué doncs a complir una necessitat. L'obrer, l'empleat i el petit comerciant i el professional són els que més deuen tenir d'acoblar-se per a auxiliar-se en un cas de defunció, perquè no tenint fortuna

per a deixar als seus successors, el concurs dels seus companys substitueixen la seva manca de medis i al deixar aquest món, no és am la recança d'un pervindre negre per la seva família, sinó que saben que'ls deixen amb elements que'ls poden proporcionar la manera de guanyar el pa de cada dia i viure honradament.

Un altre dia, si a Deu plau, a la vista de datos exposarem una serie de consideracions per a demostrar la bondat dels fins que persegueix la «Societat de Socors Mutuos «La Mutua Fivaller» i anomenem aquesta perquè al nostre entendre és la que millor ha sapigut encarnar la nostra manera de pensar.

V. C.

Sports

Coses de còsses

Causas i efectes

Ja suposavam nosaltres que l'article «Interioritats» fora comentadíssim en pró i en contra, cabent-nos la satisfacció de dir que apart una insignificant minoria, fou rebut amb general aplaudiment.

Hi hagueren senyors aludits que sabem s'indignaren. Nosaltres preguntem: ¿de qué? de que s'els hi digués la veritat...

Ens consta que no lleugerament fou fet aital article, i diem que si convenient fós, trauríem testimonis, tots persones respectables i de responsabilitat que potser encara farien més extensives les nostres deduccions, que nosaltres reprimim per a no ofendre la dignitat d'algun nom.

Les causes que ens obligaren a publicar interioritats d'un Club tan important com és el «F. C. Barcelona» fóren l'interés que existeix per certa camarilla, d'anul·lar el prestigi que han adquirit els senyors de la actual Directiva, als que combaten fundant-se en actes particulars que en res afecten a la marxa del Club, qual prova tindran ocasió d'apreciar els senyors socis del «Barcelona» el dia de la Junta General i lo que recomanem procurin evitar, obligant que s'encausin en assumptes d'ordre general del Club i com que entenem que l'obra efectuada pels actuals directors és admirable i de bona administració, es de creure que tots aquells senyors que asisteixin a la Junta no es deixarán sorprendre per artimanyes indignes i sabrán fer justícia.

Els efectes han sigut immediats, i hem rebut gran nombre de felicitacions de persones d'honorabilitat que encare que aparentment sembla que estiguin apartades del Club, segueixen minuciosament i amb gran interés la marxa del «Barcelona», i ens diuen que agraeixen en gran manera haguem il·lustrat a la opinió amb datos tan verídics, i que están disposats a assistir a la Junta General, en vista de la campanya indigna que fan alguns interessats contra la actual directiva del «F. C. Barcelona», i a dir moltes coses ignorades per la totalitat dels socis i fins hasta dels senyors que han quedat a la Directiva.

Confidencialment ens han dit coses molt grosses, que ens guardem de fer públiques esperant que el dia de la Junta General s'esventin per boca dels interessats. Solament adelantarem que van barrejats els noms de: jefe de material... comissió més grossa de l'Alimundo... parets... abonos sense justificans de 2.000 pts... manca de llibres... crescudes notes de gastos de visites de metje i medicina... altres notes mensuals de llibres i impresos per Secretaria, etc. i que gairabé tots els firmants d'un manifest que repartiren son als que s'els hi tancà la font i ara, naturalment tenen sed i per a poderla obrir es menester que no la vigilin i es valen de sorprendre la bona fé dels socis per a procurar-se ells el benefici de tornar a fer lo que'ls dongués la gana.

Posades aixís las coses, nosaltres recomanem als senyors socis del «F. C. Barcelona» tinguin gran serenitat el dia de la Junta General i escoltin amb gran imparcialitat les mútuas acusacions i fallin amb extricta justícia.

ELS PARTITS AMB

L'«STUTTGARTER KICKERS»

EL DEL DIUMENGE

(GUANYA STUTTGARTER KICKERS PER 2 GOALS A 0)

Baix les ordres den Hamilton s'aliniaren els equips a l'hora anunciada baix la següent forma:

Barcelona: Brú, Reguera, Amechazurra, Bigue, Massana, Greenweil, Mallorquí Morales, Bau, Carlier, Peris.

Stuttgarter Kickers: Hofmeister, Kretzdom, Rüdinger, Krebs, Schefer, Burkle, Kip, Bruchim, Hartmann, Haussler, Heiling.

Correspon la sortida al Stuttgarter que desseguida amb un ràpid avanç arriben a la porta den Brú, salvant aquest molt bé uns atacs seguits dels alemanys. Refets els barcelonins de la primera impressió i posats sobre sí, inicien unes avançades, però sempre que la pilota va a parar als peus den Carlier queda sense efecte tota combinació; aquest xicot té un joc tan individual i tan rutinari que en comptes d'ésser d'utilitat pel conjunt de l'equip, el perjudica notablement. Això i l'apatia den Massana, fa que decaigui l'ànim dels demés, restant tan inactius que hasta fa pena veure'ls. El jugar sense ganes den Massana, lo malament que ho fa en Bigué i lo que en Carlier enreda, fa que's desmoralitzin completament els del «Barcelona». També influeix molt a això el joc de tromoiades i patades que desenrotllen els alemanys; el joc dels Kickers no agradà gens ni mica, doncs manca completament l'idea de l'associació, predominant únicament la força bruta: a tot això hi afegixin la parcialitat del Jutge a favor dels Kickers i dedueixin lo que poden fer els del Barcelona: no hi ha res que desmoralitzi més als jogadors que quan estan a punt de veure coronat el seu treball amb un goal, els pitin ofside sense esser-ho, i això ho feu per 4 ó 5 voltes el senyor Hamilton.

Els héroes del «Barcelona» fóren en Brú, que cada dia és creix, l'Amechazurra, que resulta ser el d'abans, en Greenweil el mestre de sempre, i en Reguera. Dels alemanys en Kipp i prou: és l'únic d'ells que sab jugar.

EL DEL DILLUNS

(GUANYA EL BARCELONA PER 2 GOALS A 1)

S'alinién els equips a les ordres den Apolinario Rodríguez a 1/4 de sis en punt, i de la següent manera:

Barcelona: Brú, Requera, Barba, Ponsa, Torralba, Greenweil, Mallorquí, Morales, Bau, Alcántara, Peris.

Els alemanys igual que'l primer dia.

Aquest partit fou jugat admirablement bé per part del «Barcelona», i això que segons molts asseguraven era l'equip més fluix que el del diumenge. No ho entenem pas aixís nosaltres i creiem que és l'unió i el conjunt lo que fa la força i no la força lo que faci la unió. En Torralba al centre mig jugà amb un coneixement de joc tan perfecte que ens meravellà: val més la voluntat d'aquest noi que és permanent, que totes les qualitats den Massana. En Ponsa jugà com a 200 vegades més que en Bigué, amb art, idea i astúcia. L'Alcántara és el que portà la linea de davanters; En Carlier no se li pot comparar ni a la sola de la sabata. En Barba no ens féu notar per a res l'ausència de l'Amechazurra. Els demés jugaren tots molt rebé, menys en Morales que comença a abusar del dribling, quan té ocasions de passar admirablement, i dona lloc a que marquin al company i s'esgueri la jugada: no crégui l'amic Morales que fent driblings es captivi al públic, al contrari, al públic intel·ligent se l'emporten els jugadors que demostren entendre el joc passant oportunament pilotes útils. Els alemanys davant el joc ras i de combinació no s'hi hi veien de contents i si al acabar el partit els hi pregunten aon són segurament no ho haurien sabut dir: treient el fetge per la boca; es clar, com que fóra dos o tres els altres entenen el joc de foot-ball Associació a trompada seca, cossa a la pilota tan forta com poden i corren com desesperats al darrera atropellant-ho tot, i naturalment aquesta manca de coneixements tècnics fa que jugui brut i quedin reventats al acabar el partit.

El públic que paga per veure una partida de foot-ball Associació basant-se amb les ver-

daderes regles d'aquest joc, no li agrada veure teams com aquests alemanys que llastimen als contraris per a tenir més ventatja. Això no és football, és lluita lliure: que guanyi qui en sàpiga més, i quan no s'en sab s'en aprèn, però no s'imposa el fer creure que de la manera que juguen ells, és el football. ¿Que es pensen que som xinos?

Els alemanys ens poden ensenyar altres coses, com nosaltres els hi podem també ensenyar an ells i una d'elles és el football. No hi passem amb ésser d'inferior raça i ben clarament ho hem demostrat.

JONÁS

Una apreciació d'un soci del

«F. C. Barcelona»

Després d'haver presenciat els tres partits ab els «Stuttgarts Kickers» i quan encara savo-reigo l'impressió produïda per les moltes carícies qu'han prodigat als nostres valents i abnegats jugadors, se m'ocurreix i no puc fer menys que recordar un article publicat també en NOSTRA BANDERA i en lo qual es parlava del senyor Gamper.

Jo, com aquell que va publicar l'article, pensava exactament qu'ell, referent a la persona susdita, però avui després dels adjectius i qualificatius llsats (durant el tercer partit) desde lo palco ocupat pel triunvirate inseparable-Gamper-Torres-Ullastres i Deop contra els jugadors del «F. C. Barcelona» i per lo tant contra el nostre Club, estic convençut i me crec autorisat per a posar la persona del senyor Gamper (que no deixa de mereixem tots els meus respectes particularment) en tela de judici mentres el dit senyor no rectifiqui la seva conducta i particularment el seu vocabulari (i el de qui ell deu fersen solidari per obligació) d'apóstrofes poc correctes i sincers que no fan més que crear una atmósfera gens favorable entorn del nostre Club, qu'ell mateix ha defensat en altres temps i que semblava hauria donat la seva vida per a defensar la nostra ensenya venerada i saltejada per la Europa fot-ballista amb timbres d'admiració i de glòria.

No vull, no puc acabar sense fer notar d'una manera molt expressiva a tots els socis del «F. C. Barcelona» que lo senyor Gamper es un dels que va autorisar el manifest que fa pocs dies varen repartir junt amb una candidatura que amb conxorxa del triunvirato presentant enfront de la oficial que presenta la Junta actual del «F. C. Barcelona» —i ara pregunto jo: —¿Es possible votar una candidatura patrocinada per aquell senyor que s'ha fet acreedor a que'ls socis del «Barcelo-na» sino tots, una grossa majoria, (entre ells em consta que ni ha algun molt adicte ab ell) l'hagin posat amb interdicte? Jo crec que mentres aquest senyor no rectifiqui, està inhabilitat per actuar ni dirigir res que impliqui els destins del nostre Club.

Després de lo dit, vaig a acabar recomenantvos que'l dia 30 del corrent donguéu el vot a qui la vostra consciencia us dicti, pro no oblideu que'ls senyors capitosts que patrocinen la candidatura disident, no son l'encarnació genuïna de la sinceritat, i per lo tant, els viarany per ont ens conduiran, ab cas de triomf, serien segurament desastrosos.

Sols fineixo demanantvos tingueu serenitat i crideu com jo crido: Visca el «Barcelona».

PEP.

L'arribada de l'Orfeó Català

Pel camí

En tot el tragecte que seguí dintre Catalunya l'Orfeó, de retorn de l'excursió artística en que tan alt ha posat la cultura del nostre poble, rebé un seguit de manifestacions d'entusiasme i d'admiració, congregant-se en moltes estacions el poble i les autoritats, per a rendir tribut d'homenatge a l'entitat coral, que en noble lluita artística acaba d'obtenir els mes senyalats triomfs a França i Anglaterra, mostrant al mon civilitzat l'alt grau de cultura artística de nostra nacionalitat.

A Perelada

A n'aquesta població esperaven el tren dels expedicionaris ademés del Batlle, el Secreta-

ri, el jutge municipal, etc., els nens de l'escola amb el seu mestre, lluint la barretina, ressonant a l'arribar el tren, llargs aplaudiments i efusives demostracions d'entusiasme.

A Figueres

Anaren a l'estació per a saludar als expedicionaris l'Orfeó *Art i Patria* amb la «senyera», además de les autoritats locals i nombros públic que omplienava l'andén de gom a gom. Al arribar el tren que portava els excursionistes, els hi feu acatament la «senyera» en mitj de xardorosos aplaudiments i visques a Catalunya, a l'Orfeó i al mestre Millet, que duraren llarg rato. Una comissió passà a saludar a n'en Millet, felicitant-lo per la maravillosa obra que amb el seu esforç, amb la seva constància i amb el seu amor a la cultura musical nostra, havia realitzat, fins arribar a poguer passejar a l'Orfeó de triomf en triomf i traspassar les fronteres, qual excepcional importància ha sigut unànime-ment reconeguda. El mestre Millet, ab la seva acostumada modestia, s'excusà per lo que's referia a elogi personal, donant mercès en nom de tots i acabant amb un visca a Catalunya, que contestà entusiasmada la concurrència.

Al posar-se en marxa el convoi, se repetiren els visques i els aplaudiments, fins sortir el tren d'agulles.

A Girona

A n'aquesta ciutat fou tant gran l'entusiasme que despertaren les victòries de l'Orfeó, qu'expontaniament se congregà una immensa gentada a l'estació, per a donar la benvinguda als expedicionaris. Difícil es donar noms per a no incorrer en omissions: allí vegérem quasi tot l'Ajuntament, Diputats provincials que's troven en aquella ciutat, la redacció de *Aiguafort*, l'Escola de gimnàstica rítmica, la junta del Centre Catalanista acompanyada de un nombros estol de socis, l'Escolania Mercadal en plé, amb son Director, l'Ateneu i moltes altres entitats i personalitats, l'intergran tot lo que a Girona representa o val alguna cosa, además d'un nombros públic que omplenava completa-ment tots els andens de l'estació. Al arribar el tren, una xardorosa salva d'aplaudiments resonà, aclamant a n'en Millet, a n'en Matheu i a l'Orfeó.

El regidor regionalista senyor Sala, en nom del Ajuntament i en representació de l'Alcalde, donà la benvinguda a n'els que retornaven a la patria plens de llors, de lo que la ciutat, en nom de qui parlava, n'estava joiosa perquè l'Orfeó Català—digué—no es una entitat coral barcelonina, sinó nacional nostra. Grans aplaudiments.

Digué que en nom de Girona donava la més sincera i entusiasta enhorabona a n'el Mestre Millet, perquè amb son talent, amb sa constància i amb el seu gran amor a Catalunya, havia lograt la formació d'aquesta entitat coral, que si fins avui era sens dupte la millor d'Espanya, i sempre admirada per quants estrangers l'havien sentit, amb aquesta excursió havia plantat ben alta i ben ferma, en el cor de l'Europa civilitzada, la bandera de la cultura artística de nostra terra. Llarga ovació.

En nom de la ciutat—acaba—abraço a n'en Millet, per no acudir-se-m altra cosa per a demostrar-vos nostre entusiasme, nostre admiració i nostre joia. Atronadors aplaudiments, visques a Catalunya, a n'en Millet, Matheu i a l'Orfeó, demostrén com el poble s'associa a les paraules del seu representant.

En Millet, visiblement emocionat, en un curt parlament dona les gràcies que no les recull—diu—per no pertànyer a mí la gloria, sinó a Catalunya tota. Per aixó sols dec contestar, ¡Visca Catalunya! L'ovació que's tributa a n'en Millet es de les que poques, o millor, potser mai, haviem presenciada a Girona.

Seguidament, la redacció d'*Aiguafort* ha fet present al mestre d'una hermosa branca de llorer, amb una gran llaçada de la bandera catalana. En Millet l'ha acceptat en mitj de les ovacions que se succeïen sens interrupció.

Han fet també bonics presents, l'Escolania Mercadal i l'Escola de gimnàstica rítmica, que han sigut rebuts en mitj d'una nova ovació.

A Pont Major

Tot el poble s'ha col·locat a lo llarg de la via per a ovacionar a l'Orfeó. El senyor Regàs que poseix en dita població una important fàbrica, per a satisfer els desitjos dels seus

obers, els ha permès deixar el treball per a que poguessin unir-se a les manifestacions de entusiasme del vehinat. Al pas de l'Orfeó ha resonat una salva d'aplaudiments i entusiasmes visques, saludant-se mutuament amb les barretines i mocadors.

I així, seguint, fariem interminable la sèrie de manifestacions d'entusiasme de que ha sigut objecte durant tot el seu triomfal retorn a Catalunya. A Hostalrich, a Granollers, a Breda, a Montmeló... per tot, per tot arreu, hont s'ha tingut notícia del seu pas al retorn a Barcelona, s'han produït manifestacions d'entusiasme.

A Barcelona

Molt abans de l'hora que s'havia anunciat, per a l'arribada dels expedicionaris, els andens de l'estació de França i l'ample passeig de davant de la mateixa estaven plens de gom a gom per una immensa gentada, que esperava poguer estrenyer la mà d'un amic, abraçar a n'el fill o al germà, felicitar a l'amic, preguntar noves al conegut o aplaudir entusiasmats.

A mida que s'apropava l'hora senyalada anaven arribant autoritats, personalitats de la política, de la banca, del comerç, entitats culturals i artístiques, amb ses respectives senyeres. Molt difícil resulta per el reporter l'indicació de noms, per les omissions involuntàries a que s'exposa. Vegérem a l'estació: Per la Diputació al Vis-president de la Mancomunitat D. Luis Durán i Ventosa, i als diputats senyors Isamat, Pius de Valls, Ráfols, Roma i Jausana.

Als Senadors Srs. Abadal i Forgas. Els Diputats a Corts senyors Pere Rahola i Verdader i Callis.

De l'Ajuntament l'alcalde accidental senyor Pich, als Tinents d'alcalde Srs. Rosés, Nolla, Vidal i Valls, Grañé, Vallet, Grau, i als regidors Srs. Puig i Alfonso, Rovira, Segura, Rocha, Rita, Fuster, Cuadrench, Tarrés, Muñoz, Vila, Maseras, Tarrés, Vila, Serra, i el Secretari Sr. Janer i quefes de la guardia urbana i municipal Srs. Ribé i Mendiola.

Representació de la «Lliga Regionalista» de Barcelona, «Lliga Regionalista» de Gràcia, Ateneu Autonomista del districte sisé, Ateneu Obrer del districte tercer, Centre Regionalista del Poble Nou, Centre Autonomista Català de S. Gervasi, Ateneu Obrer Català de S. Martí, «Jove Catalunya», Unió Catalanista, Esquerra Catalanista.

De les joventuts Nacionalistes de la Lliga Regionalista, als senyors Jover, Dalmau, Carrasco, Rodés, Bulard, Roget, Simón, Ginesta, Cabanyes, Amigó, Canals, Pinella, Serra, Bassols, etc. etc.

Les Bandes, Municipal i de la Casa de Caritat.

Entre els Orfeons, amb ses respectives senyeres, al «Mossen Cinto», «Barcelonés», «Canigó», «Montserrat», «Eco de Catalunya», els de la Casa de Família, del Clot i Gracient. I moltes altres entitats i particulars, que's difícil fer-ne esment, per lo nombrosos.

La rebuda

Amb exactitud exemplar, a les 6 1/2, entrava el convoi a l'estació, ressonant un general aplaudiment dels que's trobaven dintre's andens, que fou secundat per l'immensa gentada que omplia de gom a gom l'explanada de l'estació, el passeig de l'Aduana, i per tots els veïns de les cases dels entorns que també volgueren associar-se a la manifestació de joia.

En tot el temps que durà el descens dels orfeonistes, les bandes de música interpretaren escullides composicions. Envoltaven a cada orfeonista llurs famílies, que's rebien amb petons i abraçades i amb un ruixat de preguntes que no s'acabava mai.

Poc després de parat el tren, en un dels departaments aparegué la figura den Millet, repetint-se una xardorosa ovació amb acompanyament de visques al mestre, a l'Orfeó i a Catalunya. Les autoritats s'adeltantaren a saludar a l'il·lustre Mestre, donant-li la benvinguda en nom de la ciutat, el senyor Pich. Lo mateix es feu amb els demés professors i amb el President senyor Matheu.

Manifestació improvisada

Acabades les salutacions, s'organitzà una manifestació espontània.

S'enlairà la senyera de l'Orfeó, a qui feren acatament les de les entitats germanes, envol-

tant-la per a fer-li guardia d'honor, mentres una ovació formidable ressonava per tots indrets i ls visques se succeïen sens interrupció. El mestre Millet, per fi, sortí acompanyat de l'element oficial, repetint-se, al donarse compte el públic de la seva presència, un altra ovació formidable i visques an en Millet que no s'apaivagaven en tot el trajecte. El Mestre estava emocionadíssim.

La manifestació es dirigí pel carrer del Comerç i Princesa fins a la Plaça de l'Angel, i d'allí, per la reforma, al carrer Alt de St. Pere fins a l'Orfeó Català, apareguent tothom en els balcons per a fer públic tribut d'homenatge an en Millet i l'Orfeó; posant en algunes cases domaqos o banderes catalanes i saludant, aplaudint i donant visques, que se unien an els dels manifestants.

Evidentment era emocionant veure com tot un poble s'associava a la victòria que acabava d'obtenir nostra entitat coral, i a l'homenatge que's tributava a qui n'es l'ànima.

A l'Orfeó

Per fi arribà la manifestació al Palau de la Música catalana, tinguent de quedar-se a fòra una immensa gernació que omplenava per complert tots els carrers al voltant de l'edifici.

En uns moments quedà la sala d'espectacles atapaïda de públic àvid de remarcar altra vegada els seus entusiasmes i la seva admiració, an el Orfeó i als Mestres.

Comencen a entrar les senyeres, essent rebudes cada una amb aplaudiments; entren després els orfeonistes, que són rebuts igualment amb aplaudiments i visques formidables, mentres la gent que s'ha hagut de quedar al carrer aplaudeix també frenèticament.

Quan estigueren col·locades les banderes i ls orfeonistes en la tribuna dels executants, en semicercle, una ovació frenètica, delirant, interminable, ens anuncia l'aparició de la senyera i den Millet. Pujen a la tribuna i les senyeres els hi fan acatament, mentres el públic que és al saló amb xardorosos visques els hi tributa una de les ovacions més formidables que hem presenciat.

En Millet, tot emocionat, no té paraules per dir, saluda, remercia... i per fi se fa el silenci. «Mercès; més no es l'Orfeó qui s'ha glorificat; no tinc jo cap mèrit. Sou vosaltres qui canteu amb aquets aplaudiments... es Catalunya qui triomfa». Una ovació que no's pogué contenir apagà la veu del mestre durant llarga estoria. Per fi torna a parlar: «Per xò no hem de dir res més que Visca Catalunya». L'entusiasme no es per descriure. L'ovació immensa's reproduceix, els visques se succeïen, forts, potents... ¡Visca en Millet! ¡Visca l'Orfeó! ¡Visca Catalunya!... fins que a requeriment de la gentada que omplena el carrer, en Millet surt a la balconada principal de la casa.

Al veure apareixer al Mestre, la gent aplaudeix frenèticament, entusiàstica-ment, fins que se fa el silenci a per a que parli en Millet: «Mercès no a mí, no a l'Orfeó, sou vosaltres amb el vostre entusiasme, amb la vostra cooperació els qui heu fet aquesta obra... es Catalunya qui l'ha feta. A n'ella homenatgeu i diguem tots ¡Visca Catalunya! Tothom contesta amb un visca potent, fort, enèrgic i l'ovació's reproduceix i s'allarga fins que en Millet se retira de la balconada.

Una vegada novament dins el saló de concerts, el president de l'«Orfeó Barcelonés», li adreça un bell discurs de salutació, que es rebut amb graus aplaudiments.

El senyor Pich parla en nom de l'Ajuntament, donant-los-hi la benvinguda en nom de la ciutat i diguent que d'avui endevant hauréu provat davant del mon enter, que no sols sabem tenir talers, industria y comers; sinó que som un poble que sentim la cultura i l'art. Sorollosos aplaudiments coronaren el parlament del senyor Pich.

Seguidament feu us de la paraula el senyor Matheu, President de l'Orfeó Català, per a remercier a tots l'apoi moral i material prestat per a que's pogués portar a la pràctica l'excursió i demostrar a l'Europa que som un poble culte. A França—diu—inmediata-ment plantàrem bandera de victòria, reconeguent tothom la nostra superioritat artística. A Anglaterra son gent que sols els convens lo seu; i a pesar d'aixó, des de'l segon concert també guanyarem la batalla esplendorosa-ment. Per lo demés, no tenim paraules, puig que l'emoció's omplena nostre cor. Mercès a tots.

Les paraules d'emoció i de sinceritat aixecaren un'altra inolvidable ovació, en mitj de xardorosos visques a Catalunya, a n'en Millet, a n'en Matheu i a l'Orfeó, mentres els nens del Chor Mossen Cinto entonen *Els Segadors*. I no s'acaban els aplaudiments i visques, fins que Mestres, Autoritats i Orfeonistes van desembrçant la tribuna d'executants, abandonant el públic pausada-ment el Saló cantant *Els Segadors*.

La rebuda feta a l'Orfeó Català, es digne d'una ciutat com la nostra, i deixarà un record inesborrable a tothom.

Corporacions i Societats

En l'Ateneu Obrer del districte III tindrà lloc la nit de la verbera de Sant Pere, la representació del hermos drama d'en Guimerà *Mar i Cel*. Acabada la funció se celebrarà un lluit ball de coques. Com sempre, tenim la seguretat de que serà una festa per demés lluida i agradable.

Ateneu Obrer del districte II.—Baix la direcció d'en Pere Boquet, s'hi representà el passat diumenge l'obra del culte escriptor Sardou *Rabagas*, traduïda a nostra estimada llengua per l'Alfred Pallardó.

L'obra entusiasmà a la concurrència, tant per la trama enginyosa de la mateixa, d'un ben trovat argument i bonic desenllag, com per l'ajustada representació, de que n'era garantia el director d'escena. Es difícil senyalar els que més se distingiren, puig que tots estigueren a l'altura que pot desitjarse en aficionats; per aital motiu suprimim noms.

Demà, a la nit, tindrà lloc la representació última de abonament, celebrant-se el benefici i despedida del Elenc, amb l'obra *L'ànima morta* d'en Guimerà; *Soleat*; estrena dels senyors Carreras y Andrés. Es d'esperar que la concurrència serà encare més nombrosa, si cap, que's demés dies.

El director de l'Agupament escènic *Flors de Cingle* que actua en l'«Ateneu Obrer del tercer districte», en en Pere Sarquelo, ha tingut la delicadesa de volguer obsequiar amb un vi d'honor a tots els seus companys de l'Elenc. A l'acte, que tingué lloc a n'el propi domicili del convidat, hi assistí en representació de NOSTRA BANDERA, nostre redactor crític teatral *Marcel*. Tractantse de joves, no cal dir que la festa transcorregué en mitx da la més franca alegria. Al destapar el xampany, inicià els brindis el jove senyor Ninon, fentho seguidament tots els demés, i parlant en últim terme nostre redactor qui, després de donar les gràcies en nom del periódic, per la deferència de que havia sigut objecte, convidant-lo i d'expressar la joia amb que veia realitzar semblants actes de germanor, acabà fent vots per a que com fins aquí, els allí reunits, continuessin en endevant posant tots els seus esforços al servei de l'art i de la cultura patria.

Notícies de Barcelona

Per falta d'espai's, veiem obligats a retrassar la publicació de la «senyera de l'entusiasme» conferència, que clouent el cicle de les mateixes donà el jove i culte advocat i Secretari de l'«Ateneu Autonomista del Districte sisé», D. Alexandre Bulard i Rialp, en la «Joventut Nacionalista del Poble Nou», tractant sobre «L'esprit democràtic autonomista de l'imperialisme». L'obra de Lloyd George». A ser-nos possible, procurarem inserir-la en el pròxim nombre.

La brillant i esplendorosa excursió artística portada a terme per l'Orfeó Català, ha tingut una sola nota trista. Una de les orfeonistes, la senyoreta Tort, se sentí a Londres sobtadament atacada de meningitis, deixant d'existir a conseqüència de tan traidora enfermedad.

L'enterrament, segons notícies, fou una esplèndida manifestació de companyerisme, assistint-hi tot l'Orfeó en pès, la colonia catalana i tots els que han acompanyat a dita entitat en la seva excursió. Rebi el senyor Vicens Tort, pare de la malagunyada senyoreta, l'expressió sincera de nostre condol, desitjant-li cristiana resignació.

Després de les angúnies de tot Barcelona sobre l'aprobació del projecte de llei per a la subvenció a l'Exposició d'Indústries Elèctriques de 1917, ocasionades per notícies arribades de Madrid, que indicaven el proposit de determinades personalitats i grups de la política vella, d'oposar-se a la seva aprovació, hem tingut la satisfacció de veure com imperava allí dalt el seny i la concòrdia, aprobant dit projecte per unanimitat. Val més aixins.

Notícies de fora

LLEIDA: El prop passat divendres l'important vila de Linyola celebrà solemnisssimament la festa del Sagrat Cor.

Al matí hi hagué, comunió general seguida d'un solemne ofici cantat per la Capella de música de Cervera; per la tarda la mateixa Capella cantà un hermos trisagi, celebrant-se a seguida una lluida professó que recorregué els principals carrers de la vila quins estabats catífats amb abundancia de flors i de confeti. Tota la població s'associà amb joia a aquets actes de fé religiosa.—*El Corresponsal*.

Ens diuen de Tarragona que a primers del pròxim mes d'Agost, l'Orfeó Tarragoní anirà a Vigo per a pendre part en les festes que's celebraran a n'aquella ciutat gallega, desitjant una profitosa excursió a dita entitat coral, per que serveixi a l'enlairament de nostra Catalunya.

VICHY
FONT CATALUNYA
CALDES DE MALAVELLA (GIRONA)
Balneari Soler

Aigües minerals, premiades amb medalla
d'Or en l'Exposició de 1888
a Barcelona

Se ven en colmadors, drogueries, farmàcies
i dipòsits d'aigües

AL MAJOR:
Espolsasacs, 1 i Balmes, 66-BARCELONA

Sastreria a mida

— DE —

J. BULLICH

ESPECIALITAT EN EL TALL INGLES
EN TOTA CLASSE DE PRENDES DE
VESTIR PER A SENYOR

Formes des de 40 ptes.

Corts Catalanes, 662, pral., 2.^a
(Xanfrà Lluïa). — BARCELONA

FÀBRICA

— DE —

LLEIXIU (Lejía)

LA ROSENDA

MARCA

Los Gatos

DEMANEU-LA A TOT ARREU

DEMANEU EN TOTS ELS ESTABLIMENTS

DE

QUEVIURES i COLMADOS

LLET CONDENSADA

Marca EL PAGÉS

SOLZAMENT CONTÉ LLET I SUCRE

FABRICANT:

Ramón M. de Sagarra

MERCADERS, 33

Chocolate MUNDIAL

DE VENTA EN COLMADOS ULTRAMARINOS Y COMESTIBLES

Joaquín Lloveras y C. S. en C.
FABRICANTES DE DULCES Y CHOCOLATES

SABONS PATENTATS MARCA
LA SORPRESA

FABRICANT D. PERE HUGUET

De venta als principals Establiments de queviures

Per a que el public tingui més interès en comprar aquest sabó,
hi trobarà monedes dintre alguns troços

Aquest sabó porta gravat la marca "LA SORPRESA"

NUKOLARSAN

Es el millor remei per a la cu-
ració de l'anèmia, la neurastenia,
la tuberculosi i totes aquelles ma-
lalties que porten com a conse-
qüència l'emmagriment i la con-
sumpció.

Com té bon gust i és de efectes
ràpids, els malalts el prenen bé i els
millors metges el recepten.

Se troba de venda a la farmàcia de **J. Vidal**
Vinardell, Escudellers, 61 (cantonada
al carrer d'Aray)

SOCIEDAD ANÓNIMA
DE

TRANSPORTES Y MUDANZAS

Provenza, 206. — Teléf. 7861

= GUARDA-MUEBLES PÚBLICO =

Esta Sociedad tiene a bien ofrecer sus
servicios para el transporte de muebles en
wagones capitonés a provincias y extranje-
ro, así como también los grandes locales de
que en calidad de Guarda-muebles dispone.

Nadie puede competir con esta casa, tanto
en el precio como en el buen servicio

LOS PRODUCTOS
MAGGI

EL JUGO
mejora las
Sopas
Legumbres
Salsas
etc

EL CALDO EN CUBITOS
para preparar un caldo espesito
Echese agua
caliente sobre
el cubito

LAS SOPAS INSTANTÁNEAS
con cubitos
con agua solo
sopas
pastas y
noodles

Marca de Fabrica + Cruz-Estrella

Los productos MAGGI prestan
inmejorables servicios en cada cocina
De venta en Ultramarinos y Comestibles

Materials pera

**Carruatges, automòbils, tramvies
i ferrocarrils**

Taller de

Reparacions, forja i niquelatge

HEREUS DEN

NARCIS TRIAS

S. EN C.

Urgell, 129.-BARCELONA

RICHE BAR RESTAURANT

Plaça del Angel, Jaume I i Baixada de la Presó, 12
TELÉFON 1813

Sodes americanes

Gelats estil Valencia

Esmerat servei a la carta

i
coberts des de 3'50 ptes.

Servei a domicili

MAGATZEMS:

call, 13 i 15

JORBA

MANRESA:

Born i Sant Domingo

Tallers de Sastreria, a mida
per a Senyors, Senyoras i
nens, Camiseria i roba blanca,
Brodats, Relotjeria, Bande-
ras, Penons i Senyeres ::::

Nostres tarifes son imitades
pero mai iguals

No deixeu de comprar en
aquesta casa

LAMPISTERIA

— DE —

J. FORTUNY

Instalacions per a aigua,
gas i electricitat

Aparells per a gas i electricitat

Gran assortit en models de
tots estils

ESCUDELLERS, 54

POCH Germans

MAGATZEMISTES DE VINS

PER A TAULA

Generosos, Rioja, Valdepeñas
i altres classes

RECOMANATS COM A VINS NATURALS PER EL
Doctor Xiqués

Demaneu-los a tots els Establiments de queviures
ARIBAU, 81

ANIS DEL MONO

VICENTE BOSCH

BADALONA
ESPAÑA

CENTRE

DE

REPRESENTACIONS

DEN

S. CASANELLA

Carrer Aitaula, 16, entressol

BARCELONA

♦♦

Secció especial de compra i venda
de tota mena d'establiments